

И често се оглеждахъ въ огледалото,
безъ милость блѣщихъ своитѣ очи,
за да съзра искра на гениалность
що може подъ клепачитѣ да спи.

И вѣрвахъ, вѣрвахъ въ старитѣ поети,
въ очитѣ си, въвъ себе си, въ свѣта.
Вървѣхъ по стаята, на устнитѣ ми лепиѣше
вкусътъ на моята замаяна душа.

ПОМНИШЪ ли вѣтреца, който тичаше
въ улицата мръсна край зида?
Съ дѣхъ на людека бѣ той окичень,
съ дѣхъ на свежа, земна хладина.

Въ улицата пролѣтъта пристигаше
само съ този детски, влаженъ дѣхъ;
нѣмаше листа, ни пойни птици,
лампенитѣ стълбове не цѣфваха.

И все пакъ тя бѣше толкозъ истинска
срѣдъ дѣха на стари желѣза.
Въ мръснитѣ прозорчета надничаше,
лазѣше въ праха и въвъ дима.

Помнишъ ли вѣтреца, който тичаше,
какъ отваряше прозореца си ти,
за да влѣзе той и да изчисти
стаята отъ зимнитѣ мечти?